

Consello Indíxena Popular de Oaxaca Ricardo Flores Magón CIPO-RFM

Irmás e irmáns as comunidades integrantes do consello Indíxena Popular de Oaxaca “Ricardo Flores Magón” CIPO-RFM estamos moi contentos de que invitaran a nosa palabra para compartir o que pensamos e sentimos alá entre os montes e cañadas, á beira do mar e a medio val.

México é centro de orixe e diversidade do millo. Actualmente existen arredor de 300 variedades criollas e silvestres deste cultivo no noso país, entre eles o teocintle, a maior parte das cales foron desenvolvidas ó longo de miles de anos por indíxenas e campesinos mexicanos. O millo e a tortilla son os alimentos máis importantes das e dos mexicanos e forman parte esencial da nosa cultura.

Se en México se sementan variedades de millo transxénico, existe o risco de que o pole destes cultivos contamine xeneticamente as variedades criollas locais e os seus parentes silvestres. Protexer o millo é un asunto de seguridade nacional. É posible que a contaminación xenética das variedades criollas e silvestres do millo conduza á perda da variedade xenética deste cultivo ou ocasione que o teocintle, considerado nalgúns partes de México unha maleza, se convirta nunha supermaleza. O millo transxénico, que o noso país importa de estados Unidos, destínase unicamente ó consumo humano e animal, as ditas importacións representan un grande risco para a diversidade e a cultura de México, pois non se ten control sobre o seu destino. É totalmente posible que este produto se desvíe para ser sementado, sexa por ignorancia ou de xeito clandestino, liberándoo ó ambiente cos riscos que isto implica. As comunidades indíxenas de Oaxaca caracterízanse pola conservación e desenvolvemento das distintas manifestacións culturais, herdanza dos nosos antergos. A resistencia contra as distintas formas de imposición política, económica e cul-

tural das que temos sido obxecto ó longo dos últimos 513 anos, fómola dando dende as nosas comunidades. No presente vimos como o grande capital transnacional no seu afán globalizador tenta enfrontar e dividir as nosas comunidades ó seu interior e a nivel rexional, co obxecto de explotar os recursos naturais que temos conservado por centos de xeracións. A máis recente agresión que sufrimos trata de destruír a nosa capacidade alimentaria e cultural para facernos totalmente dependentes das políticas económicas dictadas polos intereses financeiros internacionais e así poder dispoñer da nosa forza de traballo á súa conveniencia. Hoxe coa chegada das sementes trnsxénicas a estas terras, esa herdanza milenaria pode ser destruída.

AS NOVAS PRAGAS

Antes sabiamos como cegaba o chauistle, pero hoxe as modernas calamidades dos cultivos teñen cara de fundacións, investigadores, ONG's ambientalistas, de desenvolvemento ou, descaradamente, organismos financeiros mundiais. Todos van polo mundo roubando e enganando que axudan a mellorar cultivos, a usar a técnica e a tecnoloxía para o campo, convencendo de que as nosas formas de produción non serven, facendo que esquezamos a nosa cultura alimenticia, de curación e vida. Despois deste paso comezan a vendernos a súa tecnoloxía para exprimir a terra demais, o seu xeito de alimentarnos, nunha palabra a súa maneira de morrer e matar a terra.

Debemos aclarar que non estamos en contra da tecnoloxía, pois pensamos que ela serve e axuda, usada con sabedoría e respecto, que é onde falla a tecnoloxía moderna porque se impón, ignora e desprezia o que saben os nosos pobos.

Non estamos contra a tecnoloxía, senón contra a forma de aplicala que destrúe as variedades criollas, dana a nosa terra, lava os montes, deixa sen traballo a moitos de nós, causa emigración, aumenta a discriminación, rebaixa o que nos pagan por traballar, produce novas enfermidades e, o peor, mata as nosas formas de produción e convivencia durante as distintas etapas do traballo no campo. Ou sexa, rexeitamos a tecnoloxía que deshumaniza a relación entre as persoas e destrúe o tecido social e cultural dos indíxenas campesinos.

México é o berce do millo, que é a base da nosa alimentación e cultura, sen embargo debido ó abandono que sufriu o campo dende hai varias décadas agora o importamos e perdemos a nosa soberanía alimentaria, é dicir, a nosa alimentación depende do millo que se compra noutros países, principalmente Estados Unidos. O máis grave é que o millo que lle vende Estados Unidos a México é de pésima calidade, ademais da introdución do millo transxénico que está contaminando as especies orixinais de millo que existen en México. Aquí o perigo é dobre: por unha banda está comprobado que o millo transxénico é nocivo para a saúde, algunhas variedades causan esterilidade en seres humanos e, por outra banda, atopáronse substancias que poden causar cáncer.

A VIDA, A TERRA E O MILLO

Nas oficinas do goberno, as universidades, os investigadores e os empresarios están preocupados en producir máis millo sen importarlles como e para que. Din que é mellor o que máis fai con menos traballo, con tecnoloxía din. Por iso engánannos

para sementar o que chaman sementes melloradas, para usar produtos químicos para a herba, para botar fertilizantes para axudar a medrar a milpa e regar líquidos de venenos contra as pragas. Todo isto dana o millo e outras plantas, seguramente tamén os animais e as persoas que comemos ese millo, por iso cando comemos tortilla de máquina enfermámonos do estómago e as enfermidades atácanos máis duro e seguido.

Ante esa forma de ver as cousas nós pensamos un pouquiño diferente porque o maior problema está en que esa forma de producir millo destrúe a vida en lugar de conserva-la, lava a terra, pona débil e frouxa e, finalmente mátaa. Ademais, as sementes transxénicas agrédennos ó causar a destrución de moitas variedades de millo que se adaptaron ós climas, altura e tipos de solo de Oaxaca. Tamén lastima porque a pobreza nos obriga a consumir transxénicos, posto que resulta máis barato comprar millo que sementalo.

Transxenizar as sementes nativas implica:

- Destruír os centos de variedades de millo que se adaptaron ós máis variados climas e altitudes de Oaxaca.

- Baixar a calidade nutricional do millo que temos consumido durante xeracións.

- Expoñer a poboación a novos tipos de enfermidades, consecuencia do consumo dos grans modificados

xeneticamente.

- Cambiar as formas de produción da terra das comunidades indíxenas que sempre foron respectuosas coa natureza por novas formas agresivas e destructoras desta.

- Facernos dependentes en materia tecnolóxica da produción dun gran cuxa orixe é das nosas terras e cultivos.

- Facernos dependentes en materia alimentaria das grandes compañías transnacionais produtoras de alimentos e, deste xeito, lesionar a soberanía nacional.

- Desprazar a poboación indíxena a novos centros de concentración para facer máis doada a súa explotación.

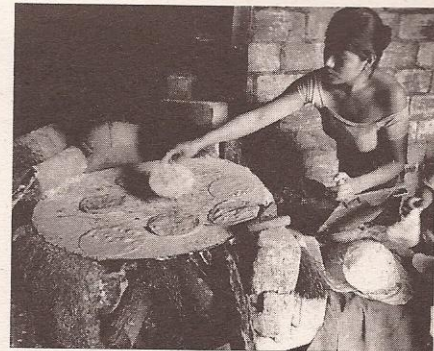
As nosas demandas son:

- 1.- Que se free de xeito inmediato a importación e circulación polo territorio nacional de grans de millo transxénico, así como o de outras sementes e outros materiais transxénicos como soia, algodón, canola, entre outros.

- 2.- Que se achegue á poboación das rexións do estado de Oaxaca toda a información relacionada con este feito.

- 3.- Que se aplique un plan de emerxencia no que participen, desde a súa elaboración e operación, as comunidades e rexións afectadas e que deberá ser vixiado por organismos civís interesados e mediante o cal:

- se identifiquen as comunidades e predios que sufriron a contaminación.

- se identifiquen o tipo de sementes transxénicas que foron sementadas

- se erradiquen as sementes transxénicas sementadas e se establezan as medidas necesarias para que non volva a ocorrer un feito semellante.

- 4.- que se determine a responsabilidade das empresas nacionais e estranxeiras, así como as autoridades relacionadas coa produción, importación e comercialización do millo transxénico e que se emprendan todas as accións legais na súa contra coa finalidade de dar un castigo exemplar a este feito lamentable.

- 5.- Que se respecten os dereitos dos pobos indíxenas plasmados no convenio 169 da Organización Internacional de Traballo.

O MAÑÁ É AGORA

O millo non só é comida: é motivo de festa, de intercambio, de convivencia, de axuda uns con outros. É a nosa vida mesma. Cando se pon a semente na terra, faise festa. Cando a milpa está botando elotes e tamén cando se pica a mazorca. Agora na defensa del ten que ser de igual xeito, sen esquecer que estamos nesta loita por recuperar o noso millo, porque debemos ter leda a terra cando vaíamos abrindo, porque cada surco contaminado é un surco perdido, é vida que non regresa, é parte do extermínio ó que nos teñen sometidos os donos do mundo. Non permitamos que os colmillos e as garras dos cartos rouben o futuro, mutilen os nosos soños e fagan un pesadelo do mañá que habitarán os nosos fillos.

Os nosos avós e pais comeran o millo, nós tamén o comemos.

O contacto co Consello Indíxena de Oaxaca foi gracias a unhas charlas da Asociación Latexo de Moaña.

